

STANNA HÄR

av
Amanda Lundin

Del 3

- Jag är inte arg på dig Saga, men jag är kanske lite förvirrad. Du gav mig liksom dubbla signaler. Först verkade det som om du var intresserad av mig. Jag menar, du kysste mig...

Minnena av kyssen är lika skarpa som om det vore igår. Saga som lutade sig fram emot mig. Ögonblicket när hennes läppar mötte mina. Hennes mjuka värme. På några sekunder hade vår relation bytt riktning. På några sekunder hade vi båda förändrats och blivit nya för varandra.

- Men sedan tog du plötsligt avstånd, fortsätter jag. Du ville inte ens ge det en chans. Jag fick aldrig någon riktig förklaring. Jag trodde att vi gillade varandra.

Orden faller ur mig som tunga stenar.

- Förlåt, säger Saga och sänker blicken.

Jag väntar på att hon ska fortsätta.

- Det är inte det att jag inte tycker om dig. För det gör jag verkligen.

- Men?

- Jonathan... Du vet att vi har väldigt olika värderingar. Det senaste året har jag verkligen funnit mig själv och hur jag vill leva mitt liv. Medans du...

- Vadå? Medans jag inte vet vem jag är?

- Jag menade inte så. Jag kan inte vara tillsammans med någon som inte delar min tro. Det är jätteviktigt för mig, säger hon bedjande.

Tro? Handlar allt detta om tro? Det hettar till inom mig.

- Så du utesluter alltså alla som inte tycker likadant som du? Bara för att jag inte håller med dig om allt, så är jag inte ens värd en chans? Det låter jävligt trångsynt Saga.

- *Du* kanske ser det som trångsynt. Men jag tror inte att ett förhållande kan vara särskilt länge om man har olika värderingar. Jag hoppas såklart att du också skulle finna Jesus. Men det verkar inte särskilt troligt.

Hennes ton har hårdnat. Jag har inte lyckats dölja mitt förakt för hennes religiösa övertygelse. Jag har sårat henne. Men hon har också sårat mig.

- Det där med Gud är bara en dålig ursäkt. Missförstå mig inte, jag försöker inte övertala dig att bli tillsammans med mig. Jag vill bara att du ska vara ärlig, säger jag.

- Vad menar du med det? Jag är ärlig, säger Saga.

- Jag duger inte för dig, eller hur?

- Sluta.

Luften har tätat omkring oss, som inför ett åskväder. Jag skäms över min lättkränkthet, men jag kan inte hjälpa det. Jag tappar kontrollen och orden gör som de vill. Det här blev inte som jag tänkt mig. Avståndet mellan oss är större än någonsin.

- Får jag fråga en sak? Undrar Saga plötsligt.

- Visst.

- Varför Miriam?

Jag tittar förvånat på henne.

- Vad är problemet med Miriam?

- Som du vet har vi aldrig riktigt kommit överens.

Genom att fråga om Miriam blottar Saga sin nacke. Jag skulle kunna gå till attack. Men istället ser jag min chans att ändra samtalets riktning.

- Jag har alltid tyckt att du förtjänar att vara ledsångare istället för Miriam.

Detta får henne att mjukna. Jag fortsätter med att intyga att Miriam bara är något tillfälligt och oseriöst.

Vi sitter nära varandra i soffan. En dimma av ömhet och längtan sveper in oss, tätare och tätare. Jag kan känna hennes välbekanta doft. Sagas bruna ögon är skuggade och ser nästan svarta ut. Men något glimmar långt där inne. En svagt brinnande låga. Vem vet, kanske är det Guds heliga ande. Kanske ska jag bli religiös. Jag funderar på det en stund, men släpper sedan idén då hennes mun pressas mot min.

*

Två koppar med svalnat té står lämnade på bordet. Likgiltigt kastade kläder lämnar ett spår på golvet. De ligger i konstiga, förvridna former, som vanställda människor. Luften är kompakt och svår att andas. I lägenheten har tiden hakat fast, medans snön fortsätter att falla utanför fönstret. Lakanen i sängen är inte längre vita. De har befläckats med synd.

Jag och Saga ligger nakna bredvid varandra. Vi andas tungt och våra hjärtan slår hårt. Tystnaden emellan oss är intensiv och nästan outhärdlig. Jag känner mig farligt lätt, huvudet snurrar och jag försöker förstå vad som just har hänt.

Det krävdes endast en liten knuff för att vi skulle störta huvudstupa ner i avgrunden. Alldeles för snart träffade vi marken och krossades abrupt i tusen bitar. I efterdyningarna av katastrofen kommer skulden över oss, i tunga vågor.

- Det här borde inte ha hänt, viskar Saga.

Jag börjar försiktigt stryka hennes hår, som är fuktigt och trassligt. Jag förstår att hon utkämpar en inre strid, med hårt inbitna religiösa regler.

- Jag måste gå, säger Saga.

Hon kliver hastigt upp ur sängen och virar ett täcke om sig, plötsligt skamsen över sin nakna kropp. Precis som Eva efter den förbjudna frukten. Hon samlar ihop sina kläder på golvet och

låser in sig på toaletten. Kvar ligger jag i sängen, oförmögen att röra mig, som om min kropp är förlamad. Jag hör hur det spolrar i kranen.

Snart kommer Saga ut, påklädd. Utan ett ord lämnar hon lägenheten.

*

Jag ligger kvar i sängen en lång stund efter att hon har gått. Sagas närvaro tycks dröja sig kvar. Hennes beröring har lämnat spår på min kropp. Jag tänker på bruna, lystna ögon. Trassliga lakan. Jag önskar att jag kunde känna glädje över det som hänt. Det borde vara något fint och positivt. Istället är det skuggat av bådassvek.

Är jag en bra eller en dålig person? Även bra personer kan göra misstag.